

Ахъ, дано е близко, братя,
Злочестия този часъ,
Да не гледамъ, да не слушамъ,
Да забравя всичко азъ.

Да не гледамъ вече мъжи,
Що домашнитѣ търпятъ,
Да не гледамъ, да не слушамъ
Плачъ и сълзи какъ текатъ.

Азъ желая да загина
Между моитѣ дѣди,
Но съдбата е рѣшила
Да умра далечъ въ бѣди.

Ахъ, да нѣма на гроба ми
Да поплаче нѣкой съ гласъ;
Сбогомъ, братя, спомняйте си
И за мене въ този часъ.

Петъръ Ивановъ.

Затворникъ.

Въ София въ Черната Джамия
Владѣе грозна тишина,
А на щикътъ на часовия
Блещи полнощната луна.

Въ окови младъ единъ затворникъ,
Връстникъ на майскитѣ цвѣтя,